

KOULE

školní výlety

Zvaž vědu!

Den pro školy v Zoo

Prezentiáda: Zážitky z Grandfinále

**Rozhovory s Petrem Galíčkem
a Viktorem Švihálkem**

3

Majálesová královna

Rozhovor s Petrou Svobodovou

5

Parkour

Rozhovor s Viktorem Švihálkem

7

Petr Galíček

Rozhovor s dlouholetým asistentem pedagoga

9

Na kole i pěšky

Report ze školních sportovních kurzů

11

Na den bankéřem

Třetáci a jejich modelová hra

13

Střípky ze školy

Krátké zpravodajství ze školních akcí

15

Prezentiáda

Cesta na Grandfinále

16

Den pro školy v Zoo

První ročníky pomáhaly s přípravou programu pro ZŠ

17

ZVAŽ VĚDU!

O studentské konferenci

20

Fejetony

21

Z hodin PMU

Ukázka žákovské tvorby

ÚVODNÍ SLOVO

Vážení čtenáři,

říká se, že když něco končí, zároveň něco nového začíná. Školní rok je u konce a my se nemůžeme dočkat, až vyrazíme k vodě, na hory, za přáteli a příbuznými vyčistit si hlavu od školní reality.

Pojďme se společně ohlédnout za vším, co nám přinesly poslední dva měsíce ve škole a připomenout si, co se nám povedlo nebo co bylo prostě fajn.

V tomto čísle se dočtete, jak naše “majálesová královna” Petra Svobodová prožívala studentský svátek a konkurenční boj mezi školami, asistent Petr Galíček povypráví o svém životě, Viktor Švihálek se ukáže jako dobrý sportovec a pak je tu spousta akcí, které ve škole probíhaly, například workshop na téma duševního zdraví, třídní výlety, sportovní kurz a podobně. Také jsme se rozloučili s maturanty a slza ukápla...

Hezké prázdniny všem!

Vaše redakce

Školní časopis Koule vydává:
VAKANTIS střední škola s.r.o.

Šéfredaktorka: Evelína Kobrlová

Redakce: Jan Morávek, Kristýna Pavlíková, Kateřina Nováková, Carola Fusková, Marie Kružíková a další

Editor a výroba: Dagmar Nováková, Petr Hajduch

Fotografie, není-li uvedeno jinak, byly pořízeny žáky a učiteli školy

Foto na obálce: Ze sportovního kurzu, Vivien a Marušku z LOG1 fotila Dagmar Nováková

Datum vydání: 26. června 2026

Adresa redakce a kontakt: Emy Deštinové 395,
370 05 České Budějovice,

E-mail redakce: casopisKoule@seznam.cz

Internetové vydání: www.vakantis.cz

Petra Svobodová

Majálesová královna

Majálesový týden je pro vybrané zástupce škol jeden velký maraton. Každý den několik akcí, sbírání bodů, koordinace průvodu a snaha ukázat svou školu v tom nejlepším světle. Svě o tom ví i Petra Svobodová, která letos hrdě reprezentovala naši školu. Kterých akcí se účastnila, jak náročný pro ni majálesový týden byl a co jí tato jedinečná zkušenost dala? Přečtěte si rozhovor o tom, jak vypadá Majáles z pohledu té, která byla v samém centru dění.

Co Ti účast v majálesovém klání dala?

Mnoho zkušeností s vystupováním před lidmi. Získala jsem také nové přátele a naučila jsem se pracovat pod časovým tlakem.

Měla si v soutěžích dobrý kolektiv?

Měla. Bylo nás 14 králů, z toho jsme byly dvě holky. Všichni byli moc hodní a dodnes se spolu bavíme, ať už s organizátory, nebo s lidmi, kteří se do akcí zapojovali.

Bylo to náročné časově i psychicky?

Ano, protože nejsem z Českých Budějovic a musela jsem velmi často dojíždět. Někdy to bylo v náročných dnech a musela jsem rušit své původní plány. Také bylo těžké shánět lidi a plnit úkoly, protože nejsme velká škola jako spousta dalších, které byly zapojeny.

Jsi vděčná za to, že jsi mohla reprezentovat naši školu?

Ano, moc děkuji všem, kteří pro mě hlasovali a pomáhali mi. Jsem za jejich podporu velmi vděčná.

Jaké akce jsi musela absolvovat?

Nejnáročnější pro mě bylo sázení stromů. Dále jsem absolvovala přibližně 20 výzev, které navrhl Majáles, například Kiss or Slap, vypítí nealko piva na ex, objímání náhodných lidí nebo oslovování lidí v restauraci s prosbou o ochutnání jejich jídla. Kromě toho jsem poskytovala rozhovory do novin a rádia, účastnila se frisbee turnaje, piškvorek, vědomostního kvízu, fashion show, DJ battle a běhu. Pomáhala jsem také s organizací průvodu a dalších akcí.

Kdo ti nejvíce pomáhal a zapojila se i škola?

Nejvíce mi pomáhala moje milovaná spolužačka Sabina Pihávková, která byla organizátorkou Majálesu. Velkou podporu jsem měla také od dalších lidí z mé třídy a od mnoha dalších ze školy, kteří se zapojovali do jednotlivých akcí. Všem za jejich pomoc a podporu moc děkuju.

Doporučila bys následujícím ročníkům se zúčastnit?

Určitě ano. Je to skvělý zážitek, během kterého zažijete a naučíte se spoustu nových věcí.

Ptaly se: Sabina Pihávková, Anna Konderferová a Kataryna Molchanova

Viktor Švihálek:

„Na parkouru mě nejvíc baví překonávat výzvy“

Co tě na parkouru nejvíce baví?

Parkour dělám už osm let a nejvíc mě na něm baví svoboda pohybu a možnost neustále se zlepšovat. Parkour není jen skákání přes překážky, ale také různé akrobatické prvky, salta a triky. Osobně mě vždycky nejvíc bavilo skákání na trampolíně, kde můžu trénovat nové triky a posouvat své hranice.

Jaké úspěchy máš za sebou?

Můj největší úspěch a zároveň splněný sen bylo zvládnutí triple backflipu, tedy trojitého salta vzad. Dlouho jsem o tom snil a věděl jsem, že je to velmi náročný trik, který vyžaduje spoustu času, tréninku a odhodlání. Když se mi ho podařilo skočit, byl to jeden z nejlepších momentů mé sportovní kariéry.

Věnuješ se trenérství?

Ano, v současnosti působím jako trenér v Jump family v Českých Budějovicích. Baví mě předávat své zkušenosti dál a pomáhat začátečníkům i pokročilým sportovcům zlepšovat jejich dovednosti. Je skvělé sledovat, jak se lidé díky pravidelnému tréninku posouvají a překonávají své vlastní limity.

Co bys doporučil člověku do začátku?

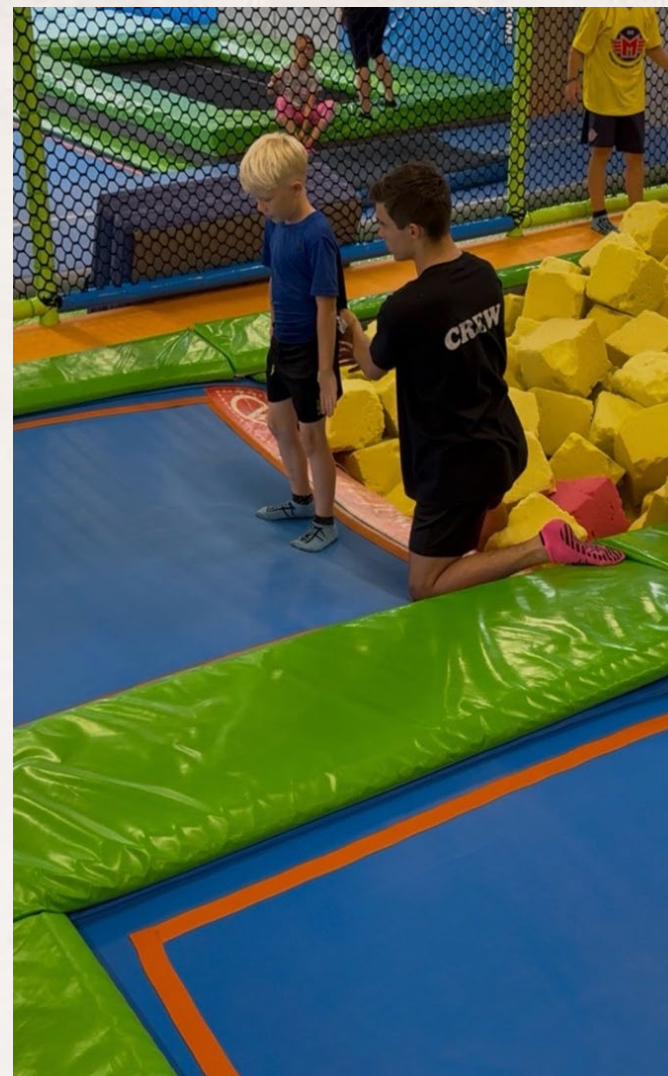
Začátečníkům bych doporučil hlavně trpělivost a nepřeskakovat základy. Je důležité naučit se správnou techniku a postupovat krok za krokem. Také bych doporučil nebát se chyb, protože právě z nich se člověk nejvíce učí. Nejdůležitější je mít ze sportu radost a nesrovnávat se s ostatními.

Čeho bys chtěl ještě dosáhnout?

I když se mi podařilo splnit svůj největší sen v podobě triple backflipu, chtěl bych se dál zlepšovat jako sportovec i trenér. Mým cílem je pomáhat dalším lidem objevovat parkour a motivovat je k tomu, aby si šli za svými cíli stejně, jako jsem si za nimi šel já.

Jaká jsou rizika parkouru?

Parkour je krásný, ale zároveň velmi náročný sport. Od začátku jsem si uvědomoval, že při něm existuje vysoké riziko zranění a některé chyby mohou mít vážné následky. Přesto mě tento sport nepřestal bavit, protože miluji výzvy, které přináší, a pocit, když se mi podaří překonat něco, co jsem dříve považoval za nemožné.

Kdo tě přivedl k parkouru?

K tomu všemu mě vlastně přivedl Tary, který byl mým idolem. Od začátku, co jsem s parkourem začínal, byl pro mě inspirací a vždycky jsem snil o tom, že ho jednou uvidím naživo. A to se mi několikrát podařilo. Dnes, když už působím jako trenér v jump aréně v Českých Budějovicích, tak ho vlastně vídám na jeho akcích běžně, a dokonce se s ním bavím.

Kam tě parkour dovedl?

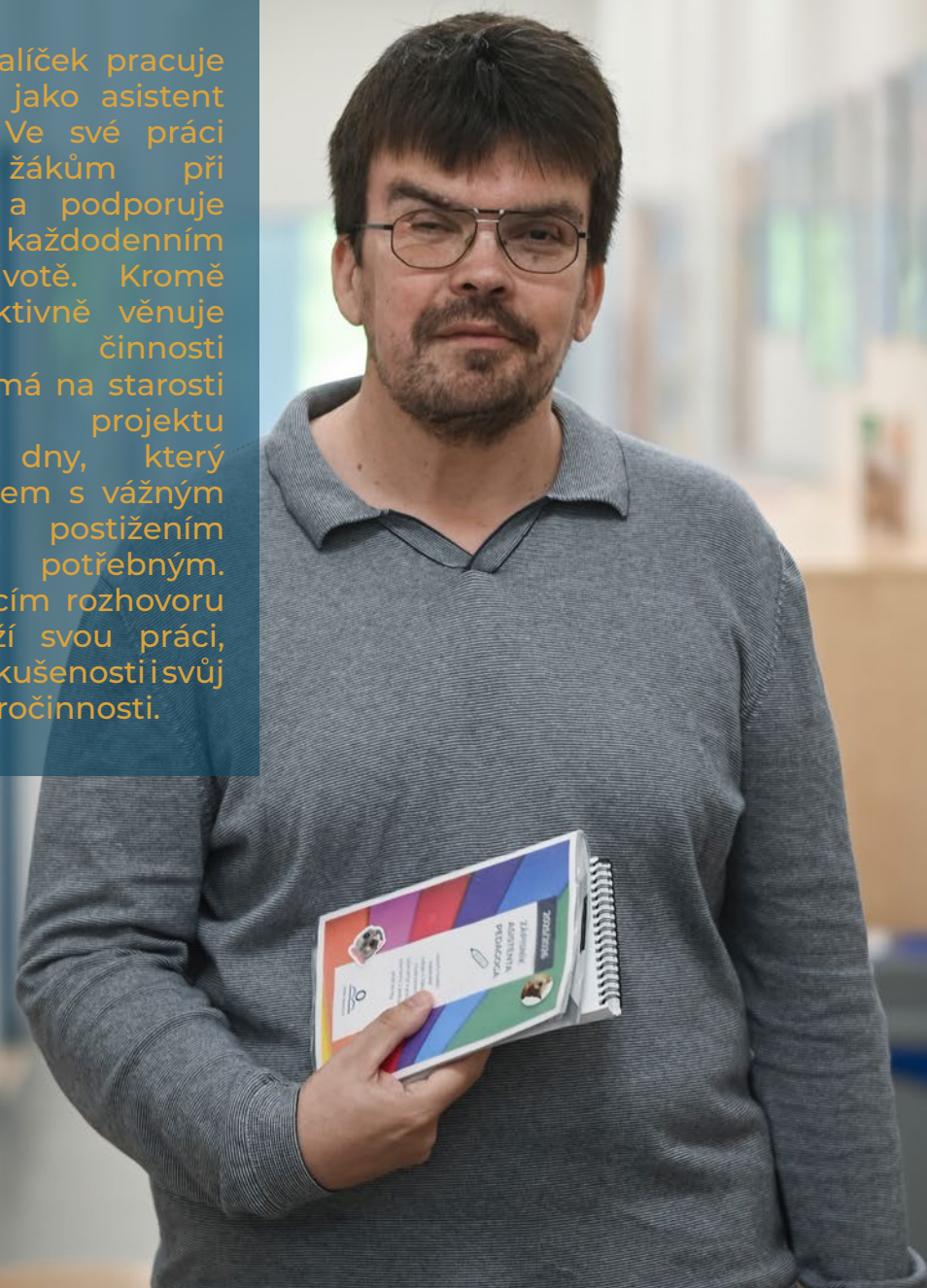
Všiml si mě jeden kameraman na Instagramu a pozval mě, abych se zúčastnil výběrového řízení. Přihlásil jsem se, natočil jsem zkušební záběry, a nakonec jsem to vyhrál. Díky tomu jsem natáčel reklamu pro workoutové hřiště v Krumlově.

red.

foto: archiv V. Š. | P. Hajduch

Petr Galíček

Pan Petr Galíček pracuje již šest let jako asistent pedagoga. Ve své práci pomáhá žákům při vzdělávání a podporuje je v každodenním školním životě. Kromě toho se aktivně věnuje charitativní činnosti a na škole má na starosti organizaci projektu Srdíčkové dny, který pomáhá lidem s vážným zdravotním postižením a dalším potřebným. V následujícím rozhovoru nám přiblíží svou práci, dosavadní zkušenosti i svůj vztah k dobročinnosti.

Jaké je vaše nejvyšší dosažené vzdělání a proč jste si vybral právě tento obor?

Vystudoval jsem obchodní školu, což se mi nyní například při hodinách účetnictví, personalistiky a dalších odborných předmětech na naší škole docela hodí. :)

Jaká zaměstnání jste vykonával předtím, než jste začal pracovat jako asistent pedagoga?

Od dětských let jsem chtěl pracovat v obchodě, což se mi po škole splnilo. Později, když jsem cítil, že potřebuji změnu, jsem přešel do zdravotnictví, kde jsem necelých deset let

působil ve zdejší českobudějovické nemocnici na traumatologii jako sanitář a ošetřovatel. Poté jsem přešel do sociální sféry a dělal osobního asistenta a pracoval ve stacionáři s dětmi s kombinovaným postižením.

Co vás přivedlo k práci asistenta pedagoga?

S pozicí asistenta pedagoga jsem se poprvé setkal právě při práci ve stacionáři v místní Arpidě. Zaujala mě, dodělal jsem si potřebná vzdělání a kurzy a poprvé jako asistent pedagoga nastoupil do Diagnostického ústavu v Homolích. Poté již přišla možnost přejít na tuto školu.

Jak dlouho působíte na naší škole a co vás na této práci nejvíce baví?

Právě dokončuji šestý školní rok. A co mě na této práci nejvíce baví? Možná právě to, že ji ani po letech neberu jako práci. Samozřejmě je fajn vidět zpětnou vazbu, nemluvě o tom, když můj žák úspěšně odmaturuje a poté i pokračuje ve studiu dál.

S jakými největšími výzvami se ve své práci setkáváte?

Těžko se to srovnává. Jako asistent pedagoga v diagnostickém ústavu s dětmi z nevyhovujících podmínek je ta práce jiná než na běžné škole. Pro někoho možná horší, ale já třeba na to období vzpomínám rád. Dalo mi hodně zkušeností do budoucna a v mnoha věcech mi i otevřelo oči.

Jakou sbírku máte na starosti a jak probíhá její organizace?

Naše škola se již řadu let zapojuje do sbírky Srdíčkové dny, kterou pomáhám organizovat.

Můžete nám přiblížit projekt Srdíčkové dny a jeho význam?

Srdíčkové dny pořádá nadace Život dětem několikrát do roka a zapojují se do nich školy, žáci a studenti napříč celou republikou. Sběrka slouží k pomoci vážně nemocným dětem.

Proč je podle vás důležité zapojovat studenty do charitativních akcí?

Určitě proto, aby se naučili ještě více pomáhat druhým, pocítit větší zodpovědnost, jelikož tyto sbírky probíhají skupinově, prožívat to týmově a v neposlední řadě možná přijít na to, že i zdánlivě malá pomoc může mít daleko větší význam. :)

Jaký máte osobní vztah k charitě a pomoci druhým lidem?

Vzhledem k tomu, že sbírky jsou určeny na

pomoc vážně nemocným a postiženým dětem, se kterými se setkávám prakticky půlku svého života, i díky osobním a rodinným zkušenostem jsem rád, že můžu pomoci dobré věci.

Máte nějaký zážitek z charitativní činnosti, který vám zvlášť utkvěl v paměti?

Musím se přiznat, že mě moc těší přístup našich studentů při pořádání Srdíčkových dnů. A to opakovaně, nejen u ověřených dvojic či trojic. Vybrané částky jsou čím dál vyšší a ta podzimní předčila i mnoho daleko větších škol a gymnázií.

Co vám práce s mladými lidmi dává do života?

Asi se jako první nabízí odpověď, že energii a inspiraci. Určitě si rozšiřuji obzory, jelikož nynější mladá generace má jiný pohled na svět, než měla ta naše. A konkrétně když vezmu období na naší škole, užívám si, když vidím, jak si od příchodu ze základní školy až do maturity rozvíjejí své schopnosti a formují si svoji další cestu, své názory i svoji budoucnost. :)

Jaké vlastnosti by měl mít dobrý asistent pedagoga?

Když jsem začínal jako asistent pedagoga, musel jsem si zpětně ještě dodělat potřebná vzdělání, a tak jsem zkraje vše „doháněl“ na osobní rovině, která je za mě neméně důležitá. Aspoň tedy mně se vždy osvědčila. :)

Jaké jsou vaše plány nebo cíle do budoucna?

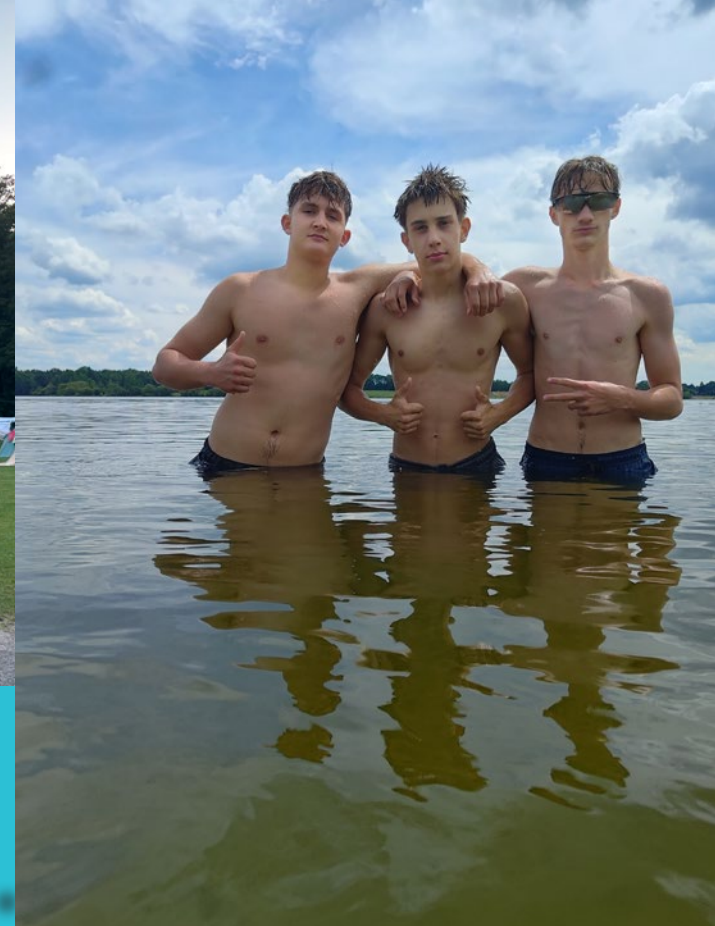
Rád bych i nadále dělal to, co mě baví, naplňuje a snad má i význam. :)

Co byste chtěl vzkázat studentům naší školy?

Nebojte se chyb. I pád na hubu je pohyb dopředu. Nenechte se odradit dílčím neúspěchem, jděte si dál svojí cestou a věřte svým schopnostem. Úspěch není jen o aktuálních známkách, ale i o vytrvalosti. Každý z vás je osobnost. Hodně štěstí všem.

Děkujeme panu Petru Galíčkoví za jeho čas a ochotu podělit se o své zkušenosti. Přejeme mu mnoho úspěchů v jeho práci i při organizaci charitativních akcí a děkujeme za vše, co pro studenty i ostatní dělá.

M. Markovič

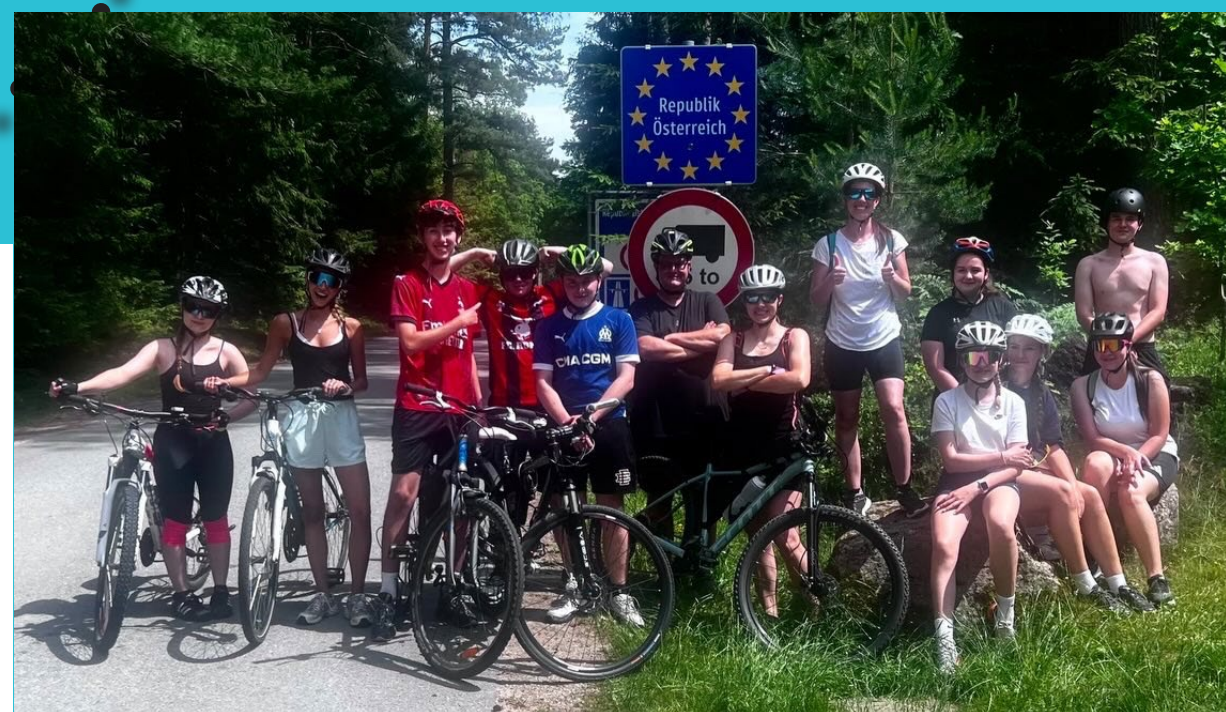
Sportovní kurz: Na kole i pěšky

Rovinaté Třeboňsko plné lesů, luk a podmanivých rybníků je ideálním dějištěm našeho tradičního červnového cykloturistického kurzu. Do sedel se odvážně vyhoupla slabá polovina žáků, většina chodila pěšky, celkem tedy bylo pět družstev. Druhé ročníky odjely na Šumavu a k Lipnu, takže v kempu v blízkosti Schwarzenberské hrobky se sešli prváci a třetáci.

Sluníčko pražilo celé tři dny jako d'as, od pondělí 22. 6. do středy, tudíž jsme hledali příjemný stín na lesních cestách a u vody zase ochlazení,

občas to trochu spravila zmrzlina. V úterý měla všechna družstva výlet celodenní, cyklisté najeli až 63 km, pěší nachodili mezi dvaceti a dvaceti šesti km. Necyklisté popojeli vlakem buď do Majdaleny nebo do Suchdola nad Lužnicí, aby byly výlety pestřejší.

Uteklo to jako voda, večery u ohně skýtaly prostor pro rozhovory, zábavné hry i brnkání na kytaru, které pan Hajduch zpestřil i foukací harmonikou. Poslední den žáci sbalili stany a odjeli domů plni zážitků na prima čas se svými spolužáky a učiteli. Tak třeba zase za rok.

JEDEN DEN V ŽIVOTĚ BANKÉŘE

Scéna 1:

„Vy chcete neúčelový úvěr a víc než polovina Vašich příjmů jde na úhradu jiných dluhů? Táhle jsou dveře, nashledanou.“

Scéna 2:

„Nemáte dluhy, ale máte pravidelný příjem. Ráda byste úvěr na auto? Samozřejmě, rádi vyhovíme. Kéž by i ostatní žadatelé byli jako Vy.“

Scéna 3:

„No... Příjem pravidelný máte, což o to. Ten úvěr bychom Vám i dali. Ale máte hypotéku na krku a v té Vaší historii vidíme gambling. Co tohle - úvěr Vám dáme, ale úrok bude vyšší a seženete si ručitele. Cože, to se Vám nelíbí? Tak hodně štěstí jinde.“

Scéna 4:

„Vdova, 11 dětí, spousta dluhů, v minulosti exekuce, z čistého příjmu pokaždé zbude jen pár korun? V našem hodnocení bonity jste získala „minus 3 body“. Co to vlastně děláte? Aha, maříte náš čas. Takže madam, támhle jsou dveře. Ne, opravdu Vám ten úvěr dát nemůžeme. Nashledanou.“

Scéna 5:

„Tak se na Vás podíváme. Vidíme, že máte příjem. Aha podnikáte, už 7 let, dobře... Máte ale taky jeden úvěr, kontokorent, což to tolik nevadí. Hm, když to sečteme, nemůžeme Vám dát úvěr za nejlepších podmínek. Pokud kývnete na to, že si seženete ručitele a budete mít vyšší úrok... Nehádejte se s námi. Povídám, nehádejte se se mnou!“

Scéna 6:

„Ráda byste úvěr na zařízení bytu, rozumíme. Podnikáte, výborně. Příjmy tu nějaké vidíme. Ale to úplně nestačí. Co takhle vyšší úrok a ručitel k tomu? Ano? Skvěle, tak to se domluvíme.“

Střípky ze školy

Sportovní den

Květnový sportovní den naší školy proběhl ve spolupráci s Rugby club.cb. Pěkně jsme se protáhli a proběhli za slunného počasí ve Stromovce. Kdo by si nechtěl vyzkoušet rugby? Závěr patřil volejbalu v ČEZ reálu Vltava.

Social innovation

Tým z 2.C a jejich nápad na sociální podnikání Hope-child v rámci soutěže Social innovation relay se v tvrdé konkurenci deseti nejlepších týmů z celé republiky rozhodně neztratil. Na umístění to sice nestačilo, ale žáci nasbírali cenné zkušenosti, které snad zúročí v mezinárodním kole. Gratulujeme!

Školní časopis opět boduje!

Gratulujeme našemu školnímu časopisu Koule, který se v soutěži umístil na hezkém druhém místě! Postupuje tedy z krajského kola do celorepublikového finále, které se uskuteční na podzim. Za redakci Eve K. a Michal M.

Národní divadlo

Druhé ročníky si prohlédly národní divadlo, a to od sklepa až po střechu

Orlí hnízdo

Paní učitelka Petrová ve spolupráci s Atlantic Tour zorganizovala zájezd do Německa plný zážitků: chata Orlí hnízdo ve sněhovém sevření, solný důl s klouzačkou, vláčkem a tunely, malebné městečko s jezerem - dobrá nálada a fajn lidi, to je nejlíp.

Bojovka ve Stromovce

Dá se spojit logistika s tělocvikem a uměním číst v papírové mapě? Samozřejmě. Stačí vědomostní úkoly schovat do rákosí, větví, korun stromů a podobných míst, vybavit žáky papírovou mapou a ponechat je jejich osudu. Na rozdíl od Jeníčka a Mařenky zpátky trefili a zbylou energii věnovali luštění finální tajenky. První místo bylo celkem jasné, o druhé a třetí se svedla bitva. A jak to dopadlo? Třetí místo si odnesl tým děvčat z Log3, druhé místo smíšený tým žáků a první místo ukořistili rychlíci z 3.A.

Duševní zdraví jako priorita

Lektorky z organizace Nevypuště duši měly s našimi žáky z 2. A a 3.A užitečný workshop na toto téma. Věděli jste, že existuje aplikace Nepanikař? Ohlasy byly různorodé, ale jedno je jisté: musíme o duševním zdraví mluvit...

Úspěch H. Boubalové

Gratulujeme pí uč. Boubalové ke skvělému umístění v krajském kole soutěže JA Učitel podnikavosti 2026. Velmi si vážíme Vašeho nasazení, inspirativní práce se studenty i přístupu k rozvoji podnikavosti ve vzdělávání.

prezentiáda

Předstoupit před odbornou porotu a obhájit své myšlenky vyžaduje obrovskou dávku odvahy, obzvlášť když si zvolíte netradiční témata. Autorky článku, Nikol Haláčková, Tereza Kořínková a Zina Zedníková, se probojovaly až do samotného grandfinále prestižní soutěže Prezentiáda 2026. Ve své reportáži nás zavedou do zákulisí náročné přípravy, odvážného krajského kola s tématem disociativní poruchy identity až po finálové klání v Mladé Boleslavi. Přestože si z finále neodvezly pohár pro vítěze, domů se vrátily s něčím mnohem cennějším. Přečtěte si jejich inspirativní příběh.

Naše cesta Prezentiádou

„Co je první věc, kterou si představíte pod pojmem Prezentiáda?“ ptá se porotce hned po našem příchodu. „Soutěž,“ odpovíme bez váhání. Následuje další otázka: „Čeho se dnes nejvíce bojíte?“ Naše výrazy prozrazují víc než jakákoli slova. „Ničeho.“ A právě o tom byla naše prezentace v grandfinále Prezentiády 2026. Psychologickým podtextem navazovala na naši úplně první prezentaci, která nás dovedla až do finále.

Všechno ale začalo už v krajském kole. Zatímco většina týmů sáhla po známých a bezpečných tématech, my jsme se rozhodly představit život s disociativní poruchou identity. Vysvětlily jsme, co tato porucha znamená, přiblížily jsme skutečný příběh člověka, který s ní žije, a ukázaly jsme i stránky, o kterých se příliš nemluví. Už tehdy jsme věděly, že pokud chceme uspět, musíme se odlišit. A právě díky netradičnímu tématu i způsobu prezentace jsme postoupily do celostátního kola.

Pak ale přišla nečekaná výzva. Nové kolo znamenalo nové téma. Paradoxně to nejlehčí, vytvoření prezentace, pro nás bylo mnohem těžší, než jsme čekaly. Dlouho jsme hledaly téma, které by nás opravdu bavilo a zároveň dokázalo zaujmout porotu. Nakonec jsme se rozhodly pro sílu myšlenky a její vliv na náš každodenní život. Jak naše přesvědčení formují naše chování? Jak mohou naše myšlenky ovlivňovat naše výsledky? A kde je hranice mezi vědeckými poznatky a populárními mýty?

Grandfinále se konalo v Mladé Boleslavi, kam jsme s paní učitelkou Křížovou vyrazily už den předem. Ještě večer jsme doladovaly poslední detaily, opakovaly si jednotlivé části prezentace. Druhý den ráno jsme dorazily na vysokou školu, kde se finále konalo.

To největší překvapení ale přišlo až na místě. Zatímco jsme si myslely, že naše téma bude poměrně originální, ukázalo se, že podobným směrem se vydalo hned několik dalších týmů. Najednou bylo mnohem těžší vyniknout. Konkurence byla silná a my jsme věděly, že o postupu budou rozhodovat i ty nejmenší detaily.

Nakonec jsme se do TOP 6 neprobojovaly. Odjížděly jsme ale s pocitem, že nám soutěž dala něco mnohem cennějšího než umístění. Naučily jsme se hledat informace, tvořit prezentace a obhajovat vlastní názory. Byla to skvělá zkušenost, která posunula naše prezentovací schopnosti na jinou úroveň.

Nikol Haláčková
Tereza Kořínková
Zina Zedníková

Den pro školy
v ZOO

V úterý 26. 5. se žáci OA1 a OA2 zúčastnili programu Den pro školy, který probíhal v areálu Zoo Hluboká nad Vltavou. Od ledna letošního roku si připravovali aktivity pro žáky základních škol, kteří zoo navštívili.

OA1 se věnovala aktivitám spojeným s invazivními druhy v České republice. OA2 se zabývala nelegálním obchodem s chráněnými živočichy. „Osvěta zachraňuje“ – tak znělo motto celé akce, a právě proto jsme se do projektu zapojili. Žáci mladším dětem přiblížili, co tato témata znamenají a jak může každý z nás přispět k pozitivní změně.

Nešlo jen o příjemně strávený den v areálu zoo, ale také o dobrý pocit z toho, že jsme mohli dalším lidem ukázat, co se děje ve světě i u nás. S celým projektem nám pomohla a seznámila nás s ním Mgr. et Ing. Isabela Okřínová. Pro děti jsme si připravili poznávací hry a malování na obličeje, které vzbudily velký zájem.

Děti se do připravených aktivit aktivně zapojovaly a odnášely si nové poznatky o ochraně přírody i odpovědném chování k životnímu prostředí. Zajímavostí je, že v okolí Hluboké nad Vltavou se v posledních letech rozmnožil mýval severní, který patří mezi nepůvodní druhy živočichů. Právě na jeho příkladu jsme dětem ukazovali, jak mohou invazivní druhy ovlivňovat místní ekosystémy.

Jsme rádi, že jsme se do tohoto projektu mohli zapojit, a doufáme, že se povědomí o této problematice bude i nadále rozšiřovat.

Evelína Koblřová

Dne 22. května 2026 se v nově zrekonstruované Aule Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích uskutečnil historicky první ročník konference Zvaž vědu! v jihočeské metropoli. Více než 200 studentů z 30 škol z celého kraje i mimo něj se sešlo, aby si poslechl, co mají vrstevníci co říct o vědě. A bylo toho hodně.

Co je Zvaž vědu?

Zvaž vědu! je studentský projekt, jehož cílem je popularizovat přírodní a technické vědy mezi středoškoláky. Na rozdíl od tradičních přednášek nebo školních hodin tu ale nepromlouvají profesori ani vědci v důchodovém věku. Řečníky jsou sami středoškoláci a vysokoškoláci, kteří mají za sebou stáže na renomovaných výzkumných institucích, vítězství v odborných soutěžích nebo dokonce vlastní vědecké publikace.

Projekt funguje jako nezisková organizace Zvaž vědu!, z. s., a akce pořádá v Praze, Plzni, Brně a nově i v Českých Budějovicích. Hlavní myšlenka je přitom prostá: věda není jen nudná teorie z učebnic. Je to živá, otevřená disciplína plná příležitostí a začít se dá klidně hned na střední škole, formou stáží, olympiád nebo odborné soutěže SOČ.

Proč zrovna Budějovice?

Jihočeský kraj má co nabídnout. Jihočeská univerzita se svou Přírodovědeckou fakultou disponuje špičkovými

výzkumnými pracovišti v oblastech molekulární biologie, medicínské biologie, chemie, informatiky nebo plazmové fyziky. Právě tato zázemí posloužila jako kulisa pro odborné exkurze, do kterých se studenti po přednáškách mohli vydat a podívat se pod pokličku reálného výzkumu.

Co se tam dělo?

Akce zahrnovala dvě paralelní přednáškové sekce v obou sálech Auly, díky čemuž si každý mohl vybrat přednášky podle vlastního zájmu. Program byl rozdělen na témata živé přírody (biologie, neurologie, ekologie) a přírody neživé (fyzika, technologie, umělá inteligence). Odpolední blok doplnily exkurze po laboratořích Jihočeské univerzity a neformální diskuse s řečníky.

PŘEDNÁŠKY:

OD DOPAMINU PO FÚZNÍ REAKTORY

Tematický záběr letošního programu byl opravdu pestrý. Tady je přehled toho, co mohli studenti slyšet:

Jak vypadají buňky ve skutečnosti? Jakub Holeček, který absolvoval stáž na Fyzikálním ústavu AV ČR, ukázal pomocí fluorescenční konfokální mikroskopie, jak buňky ve skutečnosti vypadají. Spoiler: úplně jinak než ta zjednodušená schémata v učebnicích.

Budoucnost fúzní energie. Jáchym Buben z výzkumného týmu ČVUT přiblížil, kde se dnes fúzní fyzika nachází a co nás čeká v příštích desetiletích.

Generace Artemis. Julie Beritová, která jako jediná česká studentka zažila živý start mise Artemis II a absolvovala let v beztíži v rámci projektu Zero-G, vysvětlila, proč může být pro dnešní středoškoláky vesmír dostupnější, než se zdá.

Past dopaminu. Erik Sedláček z Gymnázia Česká v Českých Budějovicích vysvětlil, jak dopamin skutečně funguje, proč nás sociální sítě tak dobře drží v závislosti a co se v mozku děje při vzniku závislosti. Přednáška si vysloužila mimořádně velké publikum.

Léčba bez důkazů. Barbora Skývová, studentka Přírodovědecké fakulty MU, zkoumala v laboratoři přípravek MMS propagovaný jako univerzální lék. Výsledky mluví jasně a dezinformace ve zdravotnictví jsou reálnou hrozbou.

Klimatická změna a co my. Ludmila Kozlová, aktivistka oceněná Cenou Josefa Vavrouška, se nezabývala jen klimatem samotným, ale především tím, proč se nám tak těžko přijímá a jak se s ní vyrovnat bez paralýzy.

Jak ochočit exoskeleton? Jan Toman a Jaroslav Kudrna z Masarykova gymnázia v Plzni popsali, jak vyhrát celostátní kolo soutěže Samsung Solve for Tomorrow s robotickým manipulátorem.

Dron v interiéru bez GPS. Štěpán Latislav z budějovické SPŠ přiblížil projekt, na kterém spolupracuje s Jihočeskou univerzitou: autonomní drony, které se orientují uvnitř budov bez globálních navigačních systémů.

Tajemství slunečních skvrn. Eduard Plíc, nejúspěšnější autor SOČ v oboru fyzika za rok 2024 a bronzový medailista mezinárodní olympiády v astronomii, vysvětlil, jak na rozpoznávání slunečních skvrn využil konvoluční neuronové sítě.

Otázky a odpovědi

Proč je důležité, aby přednášeli sami středoškoláci, a ne odborníci z univerzit?

Protože vrstevnická perspektiva funguje jinak. Řečníci na Zvaž vědu! nejsou o tolik starší než publikum a to je záměr. Přicházejí říct: „I já jsem byl v lavici jako ty, a takhle jsem to zvládl.“ Zkracuje se tím vzdálenost, která vědu od středoškoláků tak často odděluje.

Co mají studenti z akce odnést konkrétně?

Organizátoři opakovaně zdůrazňují, že nejcennější věcí není samotný obsah přednášek, ale networking a komunita. Víc než 200 podobně naladěných lidí na jednom místě je příležitost najít si parťáka na projekt, poradit se o stáži nebo jen zjistit, že nejsi v zájmu o vědu sám.

Co tě jako organizátora akce nejvíc překvapilo?

Hodně mě překvapilo, jak rychle se zaplnily registrace. Kapacitu jsme museli dokonce navyšovat, ale i tato nová místa zmizela velmi rychle. Stejně tak mě překvapil zájem o exkurze, který byl výrazně větší než třeba na předchozí akci v Brně. Přírodovědecká fakulta JU je umí perfektně zorganizovat a jsou opravdu zajímavé. Někteří studenti dokonce nechtěli exkurze vůbec opustit, i přesto, že tam strávili víc jak hodinu, přičemž samotné exkurze trvají 40 až 60 minut.

Co dál? Praha v Senátu

Zvaž vědu! nezastavuje. Již 8. června 2026 se uskutečnil druhý ročník pražské akce v prostorách Senátu Parlamentu České republiky, pod záštitou předsedy Senátu Miloše Vystrčila. Akce nabídla 10 nových

přednášek ve třech sálech, včetně workshopů. V důsledku velkého zájmu byla kapacita sice naplněna, další zájemci se tak mohli registrovat pouze jako náhradníci. Chcete u toho být příště? Sledujte www.zvazvedu.cz. Celkem se akcí Zvaž vědu! doposud zúčastnilo přes 1 900 studentů a organizátoři plánují rozšíření projektu do dalších měst.

J. Morávek / foto: K. Horák

Brýle, můj největší přítel i nepřítel

Stalo se vám někdy, že jdete v zimě zpět domů, tam, kde máte pocit, že jste v největším bezpečí, kde vás nic nemůže zradit? Ale jakmile do svého útulného příbytku otevřete vrátka, teplo se na vás rozeběhne rychlostí světla a zradí vás ta jediná věc, kterou k pocitu bezpečí potřebujete. Váš zrak. Není to ale vina očí, ale té drahé věci, co vám sedí na nose a má vám právě pomoci vidět. Protože přesně v ten moment se zamlží a vy nevidíte ani na krok.

Někteří z nás nemají to štěstí mít zdravý zrak. Když jsem ve 3. třídě přišla do hodiny matiky s vypracovaným úkolem, myslela jsem, že je vše, jak má být. Ovšem po tom, co jsem před celou třídou pyšně odříkala příklady, ze kterých jsem měla noční můry další týden a učitel mi řekl, že takové příklady nezařadil, popadla mě panika. Myslela jsem, že to, co nám říkávají rodiče, ať nekoukáme na televizi zblízka, že oslepeme, se splnilo, a já teď musím čelit své nezodpovědnosti.

S nošením brýlí přichází každodenní otázky od vašich blízkých, zda si brýle mohou zkusit, a když je po stopadesáté otázce půjčíte, stěžují si, že nevidí, jako by si mysleli, že ty nádhery nosím dobrovolně. A to nemluvím o tom, jak rychle se zašpiní. Člověk jen naklepe peřinu a já mám pocit, že jsem na nějaké stavbě, kde máte pocit, že se nacházíte v prašném tornádu. Bohužel se asi naklepáváním peřiny inspirovali ve smyslu, že mi po každé výměně skel vyklepou peněženku. Jsou to vlastně takové vaše děti, které jste nikdy nechtěli. Stojí vás peníze, pořád jsou špinavé, otravují váš každodenní život a ostatní se vás ptají debilními otázkami, jako například: „Ty máš brýle?“ Pak máte pocit, že by taky jedny potřebovali. Nebo je neustále hledáte, ale hledat něco, co vám pomáhá vidět, bez toho, co vám pomáhá vidět, je těžší, než kdybyste se snažili hluchému říct, co vás trápí. V létě máte pocit, že vám na vlně potu uplavou a že už je nikdy nenajdete.

Na druhou stranu ale nemůžu být na ně našťvaná, protože pouze odvádějí svou práci a pomáhají mi vidět krásy okolního světa, pomáhají mi dostat se z bodu A do bodu B, takže ve výsledku to, že mi vyprázdnilo peněženku není až takový problém. A tak tedy: Díky za vás, moje brýle!

Nela Černá

Kolik věcí lze zapomenout

Představte si to: Vstanete, venku svítí sluníčko, ptáci vám cvrlikají pod okny. Kouknete se na telefon a bum! Včera jste si řekli, že se kouknete na jednu epizodu Upířích deníků a pak si nastavíte budík do školy. Jenže jedna epizoda to nebyla, na budík jste zapomněli a místo ve 22:00 jste šli spát ve 2:30. To by ani nebyl problém, ale od 8:00 máte hodinu ve škole, a jelikož jste se probrali v 7:34, ten bus v 7:43 fakt nestihnete. Máte dvě možnosti: za prvé hodit se marod, plusy: celej den volno, můžete spát a koukat na Upíří deníky. Druhá možnost je obléct si první věc, kterou uvidíte, a běžet jak Forest Gump. Hádejte, za kterou možnost vás doma máma nepřetáhne papučí? Správně, je to možnost druhá! Takže vstanete, slinu furt na tváři, žmolky v očích a místo vlasů absolutní vrabčí hnízdo, vezmete jednu ponožku, druhou nemáte čas hledat, džíny, ty se od večera válely na zemi, protože skříň i židle byly moc daleko od postele, kam jste se včera zhroutili, berete první tričko, batoh a rychle vyčistíte zuby, a než Vám dojde, že jste odešli z bytu s každou botou jinou, všimnete si kartáčku na zuby, který jste zapomněli, že máte v puse. Takže běžíte zpátky, vyndáte kartáček, vezmete správný boty a sprintujete zase ven. Zázrakem to stihnete s rezervou jedné minuty. Sednete do lavice, sáhnete do batohu pro sešit s domácím úkolem. Spoiler, v batohu nic nenajdete z toho důvodu, že byl domácí úkol, který jste jako pilný student dělali večer předem, a co se nestalo: ve vaší panice jste sešit zapomněli na stole. Protože kdo by si to uklízel do batohu, že jo? Nebojte, je to ještě lepší, máte jeden sešit na všechny předměty. Potom, co přežijete tuhle část dne s kouzlem roztroušené sklerózy a Alzheimerera, můžete se vydat domů. Takže přijdete, dáte si skvělý jídlo, vezmete si ty nejpohlednější kalhoty, zapnete Upíří deníky, rozkoukáte prvních 10 minut. A volá vám kolega z práce: „Ahoj, ty dneska nemáš směnu?“ S absolutním odhodláním mu řeknete: „Ně, až zítra!“ No ani psí bobek! „Vážně? Koukni se na rozpis!“ V tu chvíli se vám zhroutí celý svět, vaše líné odpoledne je v háji, takže podobná rutina jako ráno, uniforma, boty a běžíte. A kromě denních specialit jste dnes zapomněli všechno, takže po práci si konečně znova vezmete pohodlné tepláky. Zapnete podruhé Upíří deníky a vaše kamarádka vám pošle absolutně tragickou zprávu: „Nezapomněla jsi odevzdat Pohodu, že ne?“ No, zkuste se zamyslet, co jsem na 100 % zapomněla. V tuhle chvíli je ale jen jedna možnost, rozbrečet se a zjistit, jestli si Elena vybere Stefana nebo Damona. :-)

Naty Řežábková

Kompozice ve fotografii

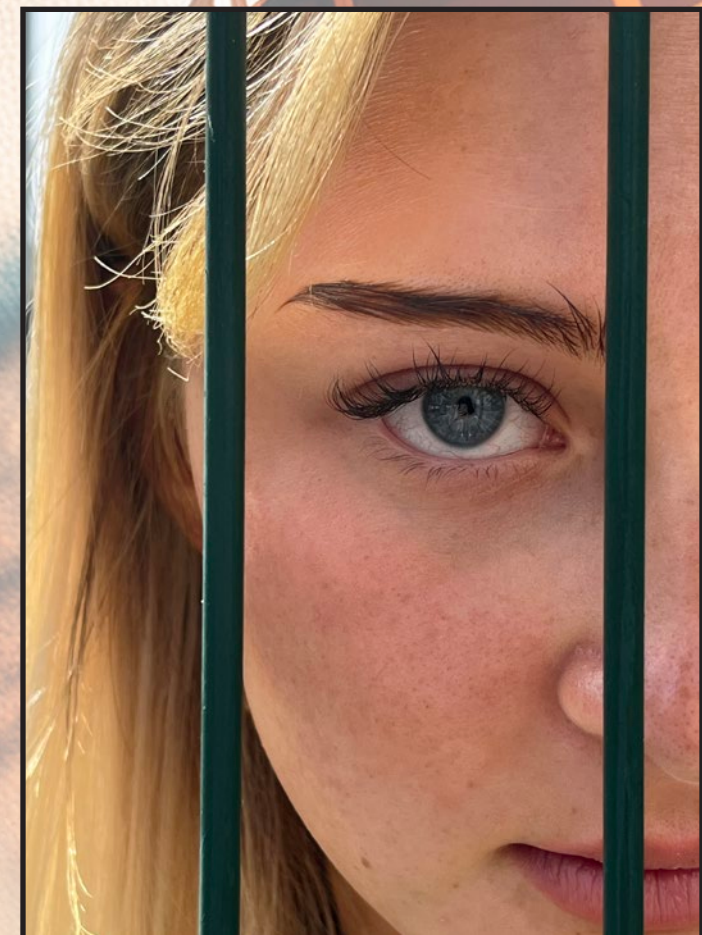
V předmětu práce s multimédií je jedním z probíraných témat i fotografická kompozice. Trénujeme proto, jak i s mobilním telefonem zachytit okamžik z různých perspektiv tak, aby vypadal co nejlépe. U všech tříd vznikla celá řada povedených snímků.

Jan Morávek | Orámování

Filip Vitek | Geometrie

Zina Zedníková | Volné téma

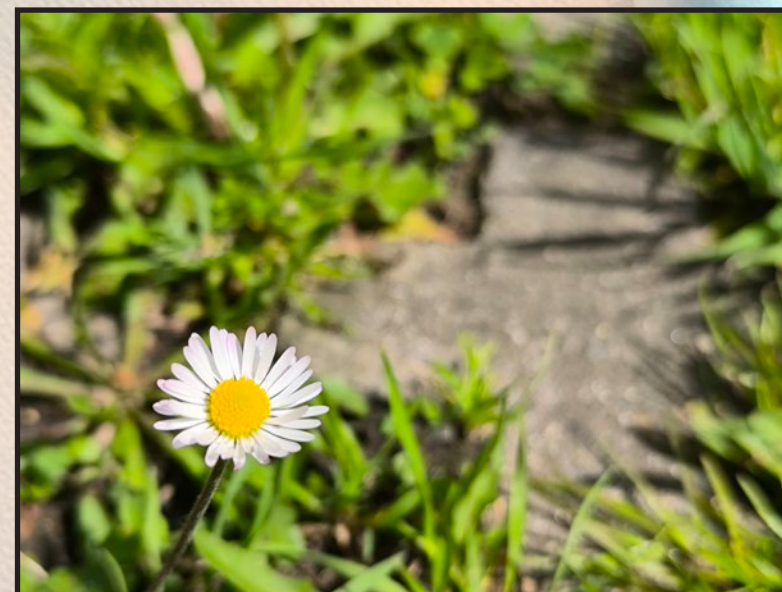
Natálie Joklová | Orámování

Filip Doležal | Minimalismus

Tomáš Kučera | Geometrie & linie

Jan Morávek | Zlatý řez

